

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Kateřiny Mrázové ve věci

žalobkyně: **T. H. N.**
zastoupená advokátem Mgr. Luďkem Dvořákem
sídlem Štefánikova 131/61, 612 00 Brno,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016, č. j. JMK 54237/2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. 4. 2016, č. j. JMK 54237/2016, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to k rukám jejího advokáta Mgr. Luďka Dvořáka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, Odboru obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 2. 2016, č. j. Ž/39/16 No, kterým správní orgán prvního stupně žalobkyni podle ust. § 58 odst. 1 písm. a) v návaznosti na ust. § 6 odst. 1 písm. b) a ust. § 6 odst. 2

zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“) zrušil živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „Kosmetické služby“, „Pedikúra, manikúra“, „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ z důvodu, že již nesplňuje všeobecnou podmínku provozování živnosti fyzickými osobami podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona, tj. podmínku bezúhonnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 2 téhož zákona, protože byla trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2015, č. j. 2 T 101/2015-555, pravomocně odsouzena pro trestný čin (přechin) porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), který spáchala v souvislosti s podnikáním.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nebylo sporu o tom, že žalobkyně byla trestním příkazem pravomocně odsouzena za spáchání přechinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením, proto se zabýval otázkou, zda trestný čin byl spáchán v souvislosti s jejím podnikáním. Podle žalovaného je nepochybné, že výroba a skladování textilního zboží neoprávněně označeného ochrannými známkami a určeného k dalšímu prodeji, má jednoznačnou souvislost s provozovanou živností volnou. Pro projednávanou věc měl žalovaný za významné rovněž porušení § 8 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), jehož se žalobkyně dopustila, tím že vyrobila a skladovala k dalšímu prodeji určené textilní výrobky neoprávněně opatřené ochrannými známkami. Prodej takových výrobků byl ve všech ohledech nekalý, neboť případný kupující by v domněnku, že dostává pravé textilní zboží, obdržel pouze jejich padělky neoprávněně označené ochrannými známkami. Takové jednání nelze charakterizovat jinak než jako klamavé vůči případnému spotřebiteli. Podle žalovaného lze nalézt souvislost mezi spáchaným trestným činem a živnostmi řemeslnými „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“, protože i ty jsou přímo založeny na vztahu se spotřebiteli. Právě práva spotřebitelů vytvářejí souvislost žalobkyní spáchaného trestného činu s živnostmi řemeslnými a tato práva je nutno účinně chránit. Žalovaný má za to, že trestný čin přímo souvisí se všemi žalobkyní provozovanými živnostmi. Materiální stránka ust. § 6 odst. 2 živnostenského zákona tak byla ve vztahu ke všem živnostem naplněna, důsledkem čehož je skutečnost, že podnikatelka již není pro jejich provozování bezúhonná. Živnostenský úřad proto nemohl postupovat jinak, než z důvodu nesplnění podmínky bezúhonnosti zrušit žalobkyni živnostenská oprávnění k provozování živnosti volné i živností řemeslných, neboť je vázán pravomocným rozhodnutím soudu, která žalobkyni uznal vinnou ze spáchání úmyslného trestného činu, jenž bezpochyby souvisí s podnikáním ve všech dotčených živnostech.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení
4. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by spáchaný trestný čin souvisel s předměty podnikání „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“. Pokud správní orgán argumentuje tím, že padělky se mohou použít při provádění služeb zákazníkům, jedná se o extenzivní výklad. Správní orgán uvedl, že se tyto výrobky mohou použít při výkonu těchto dalších živnostenských oprávnění, nikoli že by bylo prokázáno, že by žalobkyně tyto padělky používala i při výkonu živnostenského oprávnění u těchto živností. Pokud by se žalobkyně dopustila jednání, jak je popisuje správní orgán, pak by musela být shledána vinnou z přechinů např. ublížením na zdraví nebo ublížením na zdraví z nedbalosti či ohrožování zdraví závadnými potravinami a jinými předměty z nedbalosti. Žalobkyni není zřejmé, proč správní orgán předpokládá, že předmětné padělky byly zdraví škodlivé, a proč dovozuje, že tyto používala při provozování živností „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“. Žalobkyně připouští, že byla odsouzena za trestnou činnost, která je

nedílnou součástí živnosti volné v oboru „Velkoobchod a maloobchod“, považuje však za nepřijatelné dovozovat souvislost mezi jednáním a provozováním řemeslných živností, kde žádná přímá souvislost není. Namítá, že oba správní orgány odhlíží od skutečnosti, že žalobkyně nepoužila padělky při výkonu řemeslných živností a dokonce ani nepoškodila spotřebitele. Živnostenské oprávnění tak žalobkyni bylo zrušeno na základě ničím nepodložených hypotéz. Správní orgán aplikuje na žalobkyni presumpci viny, a to v hypotetické rovině jednání, kterého se nedopustila, ale jehož by se mohla dopustit do budoucna. Takový výklad zákona je dle názoru žalobkyně zcela v rozporu se zásadami správního řádu a rozhodnutí vydané na tomto základě je nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyně je ve shodě s ním ohledně vyhodnocení souvislosti spáchaného trestného činu s podnikáním v živnosti volné. Obdobná souvislost ovšem existuje rovněž se dvěma živnostmi řemeslnými, jež žalobkyně provozovala, přičemž styčnou plochou je způsob spáchaní trestného činu. Žalobkyně totiž v rozporu s ust. § 8 odst. 2 zákona o ochranných známkách vyráběla a skladovala padělky textilního zboží neoprávněně označené ochrannými známkami, k nimž přísluší výhradní právo jinému, přičemž věděla, že tyto padělky jsou určeny k dalšímu prodeji. Podle žalovaného je zřejmé, že v konečné fázi zboží směřovalo ke spotřebitelům a bylo je s to oklamat, neboť spotřebitelé by neměli prostředky, jak padělané výrobky odhalit, jelikož byly opatřeny ochrannými známkami. Trestné jednání žalobkyně tak poškodilo nejen oprávněné vlastníky ochranných známek, ale bylo rovněž způsobilo zapříčinit újmu spotřebitelům. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 A 11/2002-33, dostupný na www.nssoud.cz, žalovaný uvedl, že pokud žalobkyně spáchaným trestným činem již poškodila zájmy určitých osob (vlastníků ochranných známek) a způsob spáchaní trestného činu směřoval k poškození práv spotřebitelů, je zvolenou aplikací podmínky bezúhonnosti realizována její ochranná funkce ve smyslu tohoto rozsudku. Podmínka bezúhonnosti jako ochranného prostředku se přitom nevyčerpává jen vůči živnosti volné, ale uplatní se i u dalších podnikatelských činností, kde je kontakt se spotřebiteli určující. Jestliže žalobkyně směřovala spáchaním trestného činu k poškození spotřebitelů při provozování živnosti volné, mohla tak učinit i při provozování živností jiných, kde ke kontaktu se spotřebiteli bezpochyby dochází, a navíc se při nich neodmyslitelně používají přípravky, prostředky a předměty s registrovanými ochrannými známkami. Smysl podmínky bezúhonnosti coby ochranného prostředku tedy zůstal zachován a práva třetích osob byla účinně chráněna.
6. Žalovaný je přesvědčen, že v daném případě byla jedna ze všeobecných podmínek provozování živnosti fyzickými osobami, tj. bezúhonnost, aplikována striktně podle platného práva, přičemž byl sledován smysl této podmínky, jako ochranného prostředku v oblasti živnostenského podnikání, tak jak jej vymezila judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.
7. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

8. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná.**
9. Podle ustanovení § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. a) nebo b) živnostenského zákona.

10. Dle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona je všeobecnou podmínkou provozování živnosti fyzickými osobami jejich bezúhonnost. Kritéria pro posuzování bezúhonnosti jsou stanovena v § 6 odst. 2 téhož zákona, dle kterého se za bezúhonnou pro účely živnostenského zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchan v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
11. Ze současné právní úpravy vyplývá, že bezúhonnost fyzické osoby je hodnocena výhradně z hlediska pravomocného odsouzení pro trestný čin spáchaný úmyslně a osoba ji ztrácí, jestliže byl trestný čin spáchan v souvislosti s podnikáním anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje. Není tedy rozhodující, jaký trest byl uložen ani případné trvání trestu odnětí svobody, ale výhradně to, zda osoba byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, a že předmětný trestný čin byl spáchan v souvislosti s podnikáním nebo s předmětem podnikání, který osoba ohlašuje nebo o který žádá.
12. V souzené věci bylo zjištěno, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu dle ust. § 268 odst. 1 trestního zákoníku, je tedy zřejmé, že formální podmínka aplikace ust. § 6 odst. 2 živnostenského zákona (existence pravomocného rozsudku odsuzujícího za spáchání úmyslného trestného činu) byla naplněna a úkolem správních orgánů bylo především posoudit, zda případ žalobkyně spadá pod kautelu citovaného ustanovení též v materiálním smyslu, tj. zjistit, zda trestný čin byl spáchan v souvislosti s podnikáním žalobkyně. Spornou otázkou zůstává, zda trestný čin byl spáchan v souvislosti s živnostmi s předmětem podnikání „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“, resp. zda žalobkyně pozbyla podmínku bezúhonnosti ve vztahu k těmto živnostem.
13. Pojmem bezúhonnosti se v minulosti zabýval Ústavní soud, a to v nálezu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž mimo jiné dovodil, že smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti omezující základní právo na podnikání je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Tato podmínka však musí splňovat hlediska, která pro posouzení normativního prostředku, zajišťujícího jedno a omezujícího jiné základní právo či svobodu, plynou z principu proporcionality. Na nález Ústavního soudu reagoval zákonodárce přijetím zákona č. 155/2010 Sb., kterým se mění některé zákony ke zkvalitnění jejich aplikace a ke snížení administrativní zátěže podnikatelů. K části novelizující § 6 odst. 2 živnostenského zákona pak v důvodové zprávě uvedl: *„V souvislosti s nálezem Ústavního soudu Pl. ÚS 35/08 ze dne 7. 4. 2009 se upravuje prokazování bezúhonnosti jako všeobecné podmínky provozování živnosti, a to v tom smyslu, že bezúhonnost se ztrácí pouze v případě pravomocného odsouzení pro úmyslné trestné činy spáchané v souvislosti s podnikáním nebo v souvislosti s předmětem podnikání.“*
14. Za této situace je při výkladu § 6 odst. 2 živnostenského zákona nezbytné vycházet z východisek uvedených v citovaném nálezu Ústavního soudu, přestože se tento nález týkal předchozí právní úpravy [dle které nebylo pro ztrátu bezúhonnosti vůbec rozhodující, zda byl trestný čin spáchan v souvislosti s podnikáním (nebo předmětem podnikání) či nikoliv]. Ústavní soud rozhodoval o souladu citovaného ustanovení s ústavním pořádkem, tedy pravidly natolik obecnými, že nález z podstaty věci obsahuje závěry a metodologické postupy, které jsou relevantní i pro následující úpravu bezúhonnosti v živnostenském zákoně, z níž bylo vycházeno v nyní posuzovaném případě. Hlavní myšlenkou sdělenou Ústavním soudem interpretům živnostenského zákona bylo právě upozornění na skutečnost konkurence dvou (či více) základních lidských práv a svobod. V takovém případě je nutno dbát na zachování proporcionality zásahu do některého z těchto práv upřednostněním práva jiného.
15. Na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 35/08 navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 69/2008-50, nebo ze dne 2. 2. 2012, č. j. 7 As 47/2011-84, obou dostupných na www.nssoud.cz, jejichž nosnými úvahami bylo, že výklad ust. § 6 odst. 2

živnostenského zákona je třeba provést se zřetelem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti. Souvislost skutkové podstaty (resp. trestného činu) s podnikáním je tedy nutné vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit, neboť jen tak je možné dostát požadavkům ústavně konformního výkladu.

16. V rozsudku ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 As 229/2014-36, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že hlediskem při posuzování, zda trestný čin byl spáchán v souvislosti s podnikáním, musí vždy být to, zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu konkrétní aprobované činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality. Otázku, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je třeba zodpovědět v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění. Nejvyšší správní soud nezpochybnil, že existují určité trestné činy, které budou pro svou obecnou povahu souviset s jakoukoliv podnikatelskou činností, tato souvislost by však musela být ve všech takových případech odůvodněna vztahem ke každé jednotlivé podnikatelské činnosti. Výklad podmínky bezúhonnosti, dle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neúměrně zasahuje do základního práva podnikat a je tak v rozporu s Ústavou.
17. Soud na základě aplikace citovaných závěrů na projednávanou věc dospěl k závěru, že správní orgány se v souladu s posledně citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu náležitě zabývaly vztahem mezi trestnou činností žalobkyně a všemi třemi předměty jejího živnostenského oprávnění, jejich zdůvodnění souvislosti trestné činnosti a řemeslných živností Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“ nicméně nelze považovat za správné.
18. Z trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2015, č. j. 2 T 101/2015-555, který je součástí správního spisu, soud zjistil, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ust. § 268 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustila tím, že spolu s obviněným V. D. N. v blíže nezjištěné době roku 2013 vyrobili a následně společně, po předchozí vzájemné domluvě, skladovali v domě na ulici Martina Kříže 919/15 v Brně celkem 56 ks padělků zboží neoprávněně označeného ochrannými známkami Puma a Adidas, které bylo následně předáno k přepravě dne 14. 9. 2013 v dopoledních hodinách obviněným H. V. T. a Ch. V. L. do osobního vozidla Škoda Octavia, registrační značky X, kdy věděli, že uvedené zboží bude užito k dalšímu prodeji, a dále v blíže nezjištěné době roku 2013 společně, po předchozí vzájemné domluvě, vyráběli v domě na ulici Martina Kříže 919/15 v Brně a zde skladovali padělky textilního zboží určeného k dalšímu prodeji, a to nejméně 48 ks padělků textilního zboží – tepláků neoprávněně označeného ochrannou známkou Nike, které bylo dne 5. 12. 2013 nalezeno při domovní prohlídce, přičemž věděli, že uvedené výrobky sami neoprávněně označují slovním a grafickým vyobrazením, které je chráněné ochrannými známkami, k nimž mají výhradní práva další obchodní subjekty, a že vyráběné zboží je takto označeno neoprávněně, a jednali tak v rozporu s § 8 odst. 2 zákona o ochranných známkách, neboť výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s uvedenými výrobky přísluší společnosti NIKE Czech, s.r.o., se sídlem Praha 4, V Parku 2294/2, čímž poškodili oprávněné zájmy majitelů ochranných známek.
19. Z popisu trestného činu vyplývá, že žalobkyně společně s dalším obviněným V. D. N. vyrobila a skladovala textilní zboží neoprávněně označené ochrannými známkami, přičemž toto zboží bylo určeno k dalšímu prodeji. Se žalovaným lze souhlasit v tom, že pokud by k předmětnému prodeji došlo, jednalo by se nepochybně o klamavé jednání vůči spotřebiteli, neboť případný kupující by v domnění, že kupuje pravé textilní zboží, obdržel pouze jejich padělky neoprávněně označené ochrannými známkami. Protiprávní jednání tak mohlo poškodit nejen oprávněné vlastníky ochranných známek, ale bylo rovněž způsobilé zapříčinit újmu spotřebitelům.

20. Dle názoru soudu je nepochybné, že existuje souvislost mezi trestnou činností žalobkyně a živností volnou s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, jelikož k trestné činnosti došlo v přímé souvislosti s touto živností. Žalobkyně ostatně souvislost v tomto případě ani nerozporovala. Nelze nicméně souhlasit s názorem, že existuje rovněž souvislost mezi trestnou činností a řemeslnými živnostmi „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“.
21. Správní orgán prvního stupně souvislost trestné činnosti s předmětnými řemeslnými živnostmi spatřoval v tom, že *„podnikatel se porušování práv k ochranné známce a jiným označením může dopustit nejen při provozování živnosti volné, ale současně i v rámci živnosti „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“, kde se padělky mohou použít při provádění služeb zákazníků, například péče o nohy a ruce, modeláž nehtů a především padělků kosmetických produktů, které jsou zvláště nebezpečné a při jejich koupi a aplikaci na kůži těla může způsobit vážné zdravotní problémy (především různé alergické reakce).“*
22. Takovéto zdůvodnění souvislosti trestné činnosti s podnikáním považuje soud za nesprávné.
23. Z trestního příkazu nevyplývá, že by padělané zboží, které žalobkyně vyráběla a skladovala, mělo jakoukoli souvislost s provozováním jejích řemeslných živností, naopak je zjevné, že výroba a skladování těchto padělků se vztahovala toliko k předmětu podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Správní orgán ostatně ani netvrdil, že by žalobkyně nějaké padělky použila při provozování kosmetických služeb či manikúry a pedikúry. Vycházel pouze z toho, že i při provozování řemeslných živností je použití padělků možné.
24. Soud se ztotožnil se žalobkyní, že správní orgán prvního stupně se tímto zdůvodněním pohyboval v hypotetické rovině a vycházel z jednání, kterého se žalobkyně nedopustila, ale jehož se mohla dopustit v budoucnu. Takový výklad však nemůže obstát, neboť je příliš stigmatizující. Nelze se domýšlet, jak se bude podnikatel chovat v budoucnu a *a priori* jeho chování zpochybňovat. Zdůvodnění zrušení živnostenského oprávnění na takovém základě proto není přípustné.
25. Obdobně jako v případě řešeném ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 69/2008-50, kdy Krajský soud v Českých Budějovicích v přezkoumávaném rozsudku nesprávně dovedl souvislost s podnikáním *„ze skutečnosti, že se stěžovatel již dopustil jednání se záměrem obohatit se na úkor jiného, což zakládá pochybnosti o jeho možném poctivém jednání v budoucnu vůči svým obchodním partnerům či správním orgánům v případě zachování jeho živnostenského oprávnění a jeho výkonů“*, lze konstatovat, že argumentace správního orgánu odpovídá dřívější právní úpravě § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona s účinností do 29. 2. 2000. Především znění totiž stanovilo, že za bezúhonného se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro jiný trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže vzhledem k povaze živnosti a osobě podnikatele je obava, že se dopustí stejného nebo podobného činu při provozování živnosti. V rozhodné době však již shora citované ustanovení neplatilo a jeho změna byla mimo jiné zdůvodněna v důvodové zprávě k návrhu zákona č. 356/1999 Sb., kterým se mění zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (sněmovní tisk č. 263/0 dostupný v digitálním repozitáři na www.psp.cz) tak, že *„nadále se nebude při posuzování bezúhonnosti zjišťovat, zda je dána obava z opakování trestné činnosti při provozování živnosti, neboť tato právní úprava umožňovala v rámci správní úvahy úřadu příliš subjektivní hodnocení“*.
26. Krajský soud v Brně tedy obdobně jako Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatuje, že nelze bez dalšího dospět k závěru, že v souvislosti se spáchaním trestného činu a pravomocným odsouzením podnikatele lze předpokládat, že se i v budoucnu bude chovat nečestně. Takovou úvahu je třeba označit za spekulativní. Při použití testu proporcionality nelze dospět k závěru, že výroba a skladování padělaného zboží při provádění volné živnosti je v souvislosti rovněž s provozováním živnosti řemeslných.

27. Jako zcela spekulativní je pak nutno považovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, že padělky kosmetických produktů mohou způsobit vážné zdravotní problémy. Z trestního příkazu vyplývá, že padělky se týkaly výhradně textilního zboží, přičemž trestná činnost spočívala v poškození oprávněných zájmů majitelů ochranných známek, nikoli např. v ublížení na zdraví nebo ohrožování zdraví závadnými potravinami a jinými předměty. Není tak zřejmé, na základě čehož správní orgán prvního stupně dospěl k tomu, že by předmětné padělky měly být zdravotně závadné.
28. Žalovaný úvahu správního orgánu prvního stupně, co se týče souvislosti trestné činnosti žalobkyně s řemeslnými živnostmi, doplnil v tom smyslu, že pokud by došlo k prodeji padělaných výrobků, které žalobkyně vyrobila a skladovala, bylo by takové jednání klamavé vůči případnému spotřebiteli. Souvislost trestného činu s živnostmi řemeslnými žalovaný spatřuje v tom, že tyto živnosti jsou přímo založeny na vztahu se spotřebiteli, resp. bez spotřebitelů nejsou realizovatelné. Právě práva spotřebitelů vytvářejí podle žalovaného souvislost spáchaného trestného činu s živnostmi řemeslnými a tato práva je nutno účinně chránit.
29. Soud má za to, že i výklad žalovaného je ve světle shora citované judikatury třeba považovat za příliš extenzivní. Nebylo nijak prokázáno, že by žalobkyně při provozování řemeslných živností jednala vůči spotřebitelům jakkoli klamavě či nekale, a skutečnost, že tak mohla učinit při provozování živnosti volné (pokud by došlo k prodeji padělaných výrobků), nemůže sama o sobě vytvořit souvislost i s živnostmi řemeslnými. Žalovaný obdobně jako správní orgán prvního stupně vychází z toho, že pokud se žalobkyně dopustila jednou nekalého jednání vůči spotřebitelům v případě provozování živnosti volné, lze předpokládat, že tak může učinit v budoucnu i při provozování živností řemeslných. Jak již však bylo řečeno, takovýto hypotetický výklad souvislosti trestné činnosti s podnikáním je nutno odmítnout.
30. Souvislost mezi trestnou činností a řemeslnými živnostmi spočívající v zaměření na spotřebitele nemůže obstát ani z toho důvodu, že se jedná o souvislost příliš širokou. Provozování živnosti může být až na výjimky v případě téměř všech předmětů podnikání založeno na vztahu se spotřebitelem, v případě výkladu žalovaného by tak žalobkyni nebylo umožněno vykonávat prakticky žádnou živnost. Výklad žalovaného je tedy rovněž nutné odmítnout jako zjevně neproporcionální.
31. Neobstojí ani argumentace žalovaného, že zrušení živnostenského oprávnění v případě řemeslných živností je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 A 11/2002-33. Pokud Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „*[k]onečně z teleologického hlediska, které se ptá po účelu předmětné právní normy, je v daném případě nutné chápat splnění podmínky bezúhonnosti vzhledem ke sledovanému účelu, kterým je nesporně zájem společnosti a státu na tom, aby konkrétní živnost vykonávaly osoby, u nichž lze spravedlivě očekávat seriózní a odpovědný přístup k této činnosti. Podmínku bezúhonnosti je tak nutno chápat jako určitý ochranný prostředek, kterým se stát brání proti živnostenskému podnikání těch osob, u nichž se lze důvodně obávat, že touto svojí činností budou poškozovat zájmy jedinců i společností*“, reagoval tak na argumentaci stěžovatele týkající se výkladu, zda podmínka bezúhonnosti musí být splněna pouze v okamžiku získání živnosti, nebo i při jejím dalším provozování. Z této z kontextu vytržené věty tedy v žádném případě nelze dovodit, že by v zájmu ochrany spotřebitelů bylo možné zrušit živnostenské oprávnění k provozování řemeslných živností, i přesto, že k trestné činnosti došlo při provozování živnosti jiné.
32. Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že trestná činnost žalobkyně neměla žádnou přímou souvislost s provozováním řemeslných živností. Správní orgány neprokázaly, že by žalobkyně ve vztahu k těmto živnostem nesplnila podmínku bezúhonnosti ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) ve spojení s 6 odst. 2 živnostenského zákona, a proto zrušení živnostenského oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“ znamenalo neopodstatněný zásah do práva žalobkyně na podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

33. Za této situace soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud v Brně z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost ruší (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3 \text{ 100 Kč}$ a $2 \times 300 \text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 9 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. července 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu